

ZA POLÁRNIM KRUHOM MRZNE KREV NEJEN V ŽILÁCH, ALE I TA PROLITÁ.

STANICE ZODIAK

TOM HARPER

STANICE ZODIAK

TOM HARPER

STANICE
ZODIAK

Přeložil Roman Lipčík

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Tom Harper

All rights reserved.

Z anglického originálu *Zodiac Station*

(First published By Hodder & Stoughton, Great Britain, 2014)

přeložil © 2015 Roman Lipčák

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

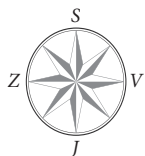
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-274-0

Owenovi a Matthewovi

Polární dobrodružství 388

Utgard

Vitangelsk

*ledovec
Helbreen*

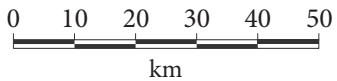
Důl 8

● tábor Gemini

zátoka Echo

SEVERNÍ
LEDOVÝ
OCEÁN

stanice
Zodiak

Jedna

Lod Pobřežní stráže USA *Terra Nova*

Posádka: 81 příslušníků pobřežní stráže, 33 civilistů

Úkol: vědecká podpora

Poloha: Nansenova pánev, Severní ledový oceán

Co se to tam ksakru děje?

Kapitán ledoborce americké pobřežní stráže *Terra Nova* Carl Franklin vyhlížel z oken kormidelny. Měl odtamtud panoramatický výhled 360 stupňů, ale mohl stejně tak dobře přilepit nos k natřené stěně. Po bouři se objevily mraky, které splynuly s okolním vzduchem, a ten zase s ledem, a společně dohromady vytvořily neproniknutelnou prázdnotu. Jeli-kož vyrůstal v Maine, domníval se, že o mlze leccos ví, ale tohle se nepodobalo ničemu, co kdy v životě viděl. I světlo na přídi mohl pouze tušit.

Položil ruku na studené sklo, jen aby se dotýkal něčeho hmatatelného. Doufejme, že si posádka ničeho nevšimla. Nalézali se uprostřed Severního ledového oceánu, kolem nich tisíce kilometrů ledu, pod lodním kýlem čtyři kilometry hluboká, téměř mrznoucí voda a on nechtěl, aby mužstvo získalo dojem, že jejich kapitán ztrácí kontakt s realitou.

Zhoupł se na patách a šestnáct tisíc tun oceli pod nohama mu vrátilo jistotu. *Terra Nova* byla umělecké dílo, pycha pobřežní stráže: armované plavidlo se dokázalo stálou rychlostí tří uzlů probíjet i stodvaceticentimetrovou vrstvou ledu a v případě potřeby si prorazit cestu až k severnímu pólu. Za krátkou dobu, co byl v provozu, tam kutr doplul už dvakrát.

Z mlhy se vynořila kolébavá silueta. Operační důstojník Santiago, Latinoameričan z Arizony, vyměnil svou úpalnou vnitrozemskou domovinu za zamrzlý oceán. Vysvětloval to tím, že ho to táhne do liduprázdných pustin, a posádka si z něho utahovala, že se sem vydal, aby tu zpustl.

Franklin se obrátil. Přízrak Santiaga nabyl v okně reálné podoby sto

pětaosmdesáti centimetrů mořem zoceleného svalstva, které se co nevidět začne pomalu obalovat tukem. Než to dotáhne na admirála, napadlo Franklina, lékaři ho při zkoumání jeho zdravotního stavu asi dost potrápí.

„Vědátoři si chtějí zablblnout,“ hlásil Santiago.

Vědátoři se rozuměl náklad, který *Terra Nova* při této své plavbě vezla. Třiatřicet vědců z celého světa provádělo měření vody, ledu, sněhu, vzduchu. Padesát odstínů chladu, říkal tomu Santiago. Je to bavilo.

„Jak vypadá led?“ zavolal na jednoho z posádky, který se skláněl nad satelitní mapou. Zeleno-oranžovo-červený batikovaný vír se neustále měnil s tím, jak se led posouval.

„Ryby brát nebudou, pane.“

Franklin se podíval na hodinky. Půl jedenácté v noci, ale to tady nic neznamenal. Před čtyřmi dny vyšlo slunce a pět měsíců nezapadne. Ovšem při té podělané mlze si tím člověk nemohl být jistý.

„Mají na to tři hodiny.“ Znovu se podíval oknem ven do bezvýrazné našedlé prázdnoty, která loď ze všech stran svírala. V té slotě budou mít štěstí, když si dohlédnou na špičky vlastních bot.

„Pošlete dolů ještě jednoho muže navíc, ať dává pozor, jestli se neobjeví medvědi.“

Co se to tam ksakru děje?

Pomocník loďmistra druhé třídy Kyle Aaron tiskl k hrudi pušku Remington 870 a doufal, že ji nebude muset použít ve spěchu. Prsty měl v rukavicích tak tlusté, že jimi sotva svíral pažbu, natož aby stiskl spoušť. Ne že by mu v rukavicích bylo teplo: v rukou necítil nic než lezavý mráz.

Hodil si brokovnici na rameno a začal máchat pažemi, aby si rozproudil krev. Na ledové ploše za ním se vědátoři zabývali svými výzkumy. Jeden z nich postavil trojnožku a s její pomocí spouštěl navijákem žlutou bóji do díry, kterou vyvrtali. Jiní krokovali měřické přímky, popocházeli po sněhu chvíli pozadu, chvíli zase vpřed, jako by hledali odpadky. Aaron, který prolezl se čtyřkou z biologie a na střední škole se vyhýbal chemii, jak mohl, nechápal, k čemu to dělají. Podupával a přál si, ať si do prdele pospíší.

Mlha maličko zřídla. O něco dál se nad ledem tyčil červený trup *Terra*

Novy a její bílá nástavba splývala s mlhou. Doléhal k němu skřípot, jak palubní posádka seškrabávala led, a hluboký hukot motoru, který zvolna otáčel lodními šrouby, aby plavidlo zůstalo na pozici. Na žlutém rameni příďového jeřábu se pohupovala lodní lávka spuštěná na led. Uvažoval, jak by po ní asi vědci pelášili, kdyby se tu objevil medvěd.

Pod nohama se mu otrásl led; zapraskal a zahřmotil. Brokovnice se mu zachvěla v rukou. Vyrůstal na Floridě, takže mráz znal jen z filmů. Pokud vůbec někdy pomyslel na severní pól, na moře pokryté ledem, pak si ho představoval nějak jako místní kluziště. Hned první výprava s *Terra Novou* ho zbavila iluzí. Led se sice tvářil, že je krásně hladký, spočíval však na rozbourřeném vzdouvajícím se oceánu. Znamky jeho běsnění o sobě dávaly vědět všude: ledové pláty tyčící se do výšky, kam je vytlačil náraz dvou ledových tabulí o sebe, nenadálé pukliny, zalité i při minus třiceti stupních vodou, kde ledová pokrývka náhle pukla. Hromady sutě jako rozvaliny zamrzlé civilizace a sněhová pokrývka, která někdy zmrzla tak, že se po ní dalo kráčet, a jindy se do ní člověk zabořil po kolena.

K pobřežní stráží se dal, protože se chtěl účastnit tažení proti pašerákům drog a zachraňovat bohaté krasavice tonoucí v Mexickém zálivu. Určitě netoužil, aby mu umrzla prdel, zatímco hlídal vědatory počítající lejna ledních medvědů.

Led se opět zatřásl. Zaslechl kvílení, ale nevydával je vítr – žádný nevál; to úpěl led, který zespona trhalo moře. V mlze zahlédl jakési svíjející se stíny: každá změna světelných podmínek přinášela změnu barvy ledu. Anebo to bylo něco jiného? Nepohybovalo se tam něco?

Jestliže máš dojem, že je to medvěd, pak je to medvěd. To ho učili. Chopil se pušky a uvažoval, že vypálí pro výstrahu. Pokud se zmýlil, bude mít na krku pár nakvašených vědců. Kdyby ale nechal medvěda příliš se přiblížit a musel ho pak zastřelit, asi by ho u pobřežní strážě za zabití ohroženého druhu jen tak brzy nepovýšili.

Jenže jestli se nechá sežrat, taky ho nepovýší. Natáhl závěr zbraně. Stíny vířily jako rozmíchaná barva, před očima se mu dělaly tečky. Vůbec nic neviděl. Nevnímal vzdálenost, všechno kolem se rozostřilo.

Jeden ze stínů se však pohyboval jinak než ostatní. Zůstával na místě, jen v mlze pozvolna bytněl. Blížil se k němu.

Škubnutím si serval goretexové rukavice. Nebýt vložek, které mu zůstaly na ruku, přimrzl by mu kov spouště na kůži. Zamířil puškou vzhůru.

Jestliže máš dojem, že je to medvěd, pak je to medvěd.

Ledovou plání zahřměl výstřel. Možná ho bylo slyšet až na severním pólu. U vědců nezůstal bez odezvy. Ti, kterým utkvěla v paměti pravidla z výcviku, se rozběhli k lodní lávce a vlekli za sebou zařízení. Ostatní, kterým se přičila myšlenka, že by měli sondu za sto tisíc dolarů nechat, aby se poroučela na dno Severního ledového oceánu, otáleli u vyvrtané díry. Křičeli jeden přes druhého.

Aaron je však neslyšel. Stín neustal v pohybu. Už se přiblížil natolik, že začal nabývat tvar. Aaron rozpoznával nohy i vybouleninu hlavy. Na ledního medvěda to vypadalo divně – příliš vysoké, příliš vytáhlé a příliš tmavé. Že by sob? Slyšel o nich, že se na ledových krách dokážou plavit daleko od pevniny.

Za to, že odstřelí soba, ho nikdo nesprdně. Vystřelil ještě jednu ránu do vzduchu, rozprášíl pár dalších vědců a pak přiložil remingtonku k rameni a zamířil na postavu v mlze. Navzdory vložkám z rukavic mu prsty mrzly tak, až se mu zdálo, že mu naběhly. Znovu zmáčkl spoušť.

Mechanismus cvakl na vystřelenou nábojnici. Zapomněl nabít. Nahmatal kliku závěru, vyhodil patronu a nabil do komory další. Stiskl spoušť.

Mizerný výstřel. Nedokázal ohnout prst, a tak musel zabrat za spoušť celou paží a puška šla do strany. Minul? Medvěd se blížil. Zápolil s klikou závěru, ale ruku měl tak promrzlou, že ji nedokázal ovládat. *Do prdele!*

Zvedl hlavu, aby se podíval, jestli už má smrt na dosah. Mlžná vrstva se pohnula, jako by někdo rozhrnul závěsy, a on najednou viděl zřetelně. To nebyl medvěd ani sob. Byl to člověk. Trhavými, přerývanými pohyby klouzal po ledu na lyžích: vždycky se napřímil, posunul se dopředu a pak zase sklesl; lyžařské hole používal jako berle. Měl na sobě červenou bundu, černé lyžařské kalhoty a obličej si chránil kapucí na zip vroubenou červenou kožešinou.

Málem jsem zastřelil Santa Clause.

Musel to být jeden z vědátorů, který se zatoulal z vyhrazeného prostoru a v mlze zabloudil. Jenže vědátoři nejezdí na lyžích. A nosí červené kalhoty, ne černé.

Neznámý zastavil, jako by narazil do cihlové zdi, přičemž se ve vázání málem překotil dopředu. Pozvedl paže a zuřivě zamával lyžařskými holemi. Možná se pokoušel něco říct, jenže buď to pohltila kapuce, nebo mluvil příliš tiše. Bez opory holí ztratil rovnováhu a plácl sebou do sněhu.

Aaron sklonil pušku a rozběhl se k němu. Muž měl na bundě našitou jmenovku, na níž stálo Torell, a pod ní znak, který Aaron neznal: dvánácticípá hvězda a v jejím středu řvoucí lední medvěd. Hned vedle si všiml otvoru v látce o velikosti nikláku, z něhož se řinula krev a měnila se v červené krystalky prakticky v té chvíli, jak odkápla na sněh.

Kurva!

Za sebou zaslechl kroky ve sněhu. Běžel k němu operační důstojník, komandér-poručík Santiago, jen v kalhotách služebního stejnokroje a saku, které si ve spěchu oblékl. Zůstal hledět na postavu ve sněhu.

„Kde se tady v těch bohem opuštěných zasraných končinách vzal?“

Muž se pohnul. Z úst mu stoupaly slabé obláčky páry, jak se snažil promluvit. Aaron se sklonil blíž. Kožešina ho zašimrala na tváři.

„Co říkal?“ ptal se Santiago.

Aaron zvedl hlavu.

„Znělo to jako *Zodiak*.“

Dva

Lod' Pobřežní stráže USA Terra Nova

Terra Nova měla největší ošetrovnu z celé flotily pobřežní stráže, ale na palubě scházel lékař. Plavila se na něm pouze lékařská asistentka, podporučík Carolyn Parsonsová. Na většinu problémů, s nimiž se posádka potýkala – třísky, opary, podvrtnutí nebo bolesti hlavy –, stačila. V závažnějších případech se mohla videolinkem spojit s okresním chirurgem. Pokud ani to nezabralo, ještě přicházel v úvahu vrtulník a přinejhorším vak na mrtvoly a mrazicí box.

Jenže videospojení nefungovalo, vrtulník neměl, kam by letěl, a ona ani za boha nechtěla přijít o svůj první významnější úraz, byť byl závažnější než všechno, k čemu ji proškolili. V příručkách se nepsalo, jak má postupovat v případě střelného poranění kombinovaného s podchlazením. Střela našťástí nemířila přesně – sice vytrhla kus masa z paže, ale nezasáhla kost.

Pacient ležel v pařící se horké lázni, kterou pro něj z improvizovala v koutě ošetrovny. Teploměr na boku ukazoval 40 stupňů Celsia. Od stropu se vinula hadička dodávající do jeho paže, těsně pod krví nasáklým obvazem na bicepsu, fyziologický roztok. Jeho oblečení, které na něm rozstříhala, leželo v plastovém koši spolu s hrstkou věcí, jež našla v jeho kapsách.

Byl to urostlý muž, dokonce ještě větší než důstojník Santiago. Při cestě po ledu toho zjevně moc nesnědl – jedinou stopou po jídle, kterou mu našla v kapse, byl obal od tyčinky Mars –, přesto však byl ve výborné kondici. Potřebovala pomoc dvou členů posádky, aby jí ho pomohli položit do lázně. V malé vaně se nemohl natáhnout, a tak ležel na boku s pokrčenými koleny jako dítě. Pod hlavu mu dala složený ručník, aby ho to netlačilo. Oči měl zavřené. Led ve vlasech se v horku rozpustil, a jak je měl připlácle k hlavě, všimla si drobné jizvy za levým uchem. Odhadovala, že mu může být tak třicet.

„Tak co, doktorko?“ Dveřmi ošetrovny sehnuté vstoupil Santiago a opřel se o krémově natřenou přepážku. „Dostane se z toho?“

„Z největší části ano.“ Ukázala na pacientovu pravou nohu, na níž se tvořily velké černé boláky. „Možná přijde o pár prstů. To se ale teď ještě nedá s jistotou tvrdit.“

„Do smrti bude divně chodit.“

„Má štěstí, že vůbec přežil.“ Zkontrolovala teploměr a připustila horkou vodu. „Omrzliny, podchlazení, dlouhodobé vystavení účinkům mrazu a průstřel... On opravdu ujel na lyžích celou cestu ze stanice Zodiak?“

„Pokud si tu bundu neobjednal poštou na dobírku.“ Santiago přešel místnost a sejmul bundu z háčku, na který ji zdravotnice pověsila. „Představte si, že se trmácíte takovou dálku, aby vás nějaký pobřežák provrtal.“

„*Semper paratus.*“

„Aby vám huba upadla.“ Prostrčil prst otvorem v látce – a pak strnul.

„Kolik jste říkala, že má střelných ran?“

„Jedna bohatě stačila.“

„Podívejte se na tohle.“ Přistoupil k ní s bundou a látku napjal. Hned pod nášivkou stanice Zodiak prostrčil prst další dírou. Kolem ní se na látce rozpila skvrna tmavěji červeného odstínu.

„Sloužil jsem v Iráku v přístavu Umm Qasr. Pokud se nepletu, tohle vypadá na vstřel po kulce ráže třicet.“

„Ale kde je pak zranění? Pokud to skutečně udělala kulka, musela mu projít přímo srdcem.“ Parsonsová ukázala na mužovu hrud'. „Ani škrábnutí. Nemluvě o tom, že se tady v okruhu sto padesáti kilometrů nikdo nevyskytuje.“

„Třeba se na něj naštváli lední medvědi.“

Ošetrovnou zazněl výkřik jako z hororu. Neznámý teď ve vaně seděl, nohy měl přitážené k hrudi a oči vytržštěné. Po nahé kůži mu stékala voda, jako by se v něm led konečně rozpustil a nacházel si cestu z těla póry.

Parsonsová k němu přiskočila a pokoušela se ho uložit zpátky do láně. „Musíte zůstat ležet, pane. Pokud se vám končetiny zahřejí příliš rychle, hrozí nebezpečí selhání srdce.“

Kladl odpor. Voda šplouchala přes okraj vany a rozlévala se po podlaze. Měl značnou sílu; ani jako s polomrtvým se s ním nedalo hnout

proti jeho vůli. Santiago jí přišel na pomoc, ale posunkem ho zarazila. Tady síla nepomůže.

„Pane, pokud nezůstanete ve vodě, vrátí se rozehrátá krev z končetin zpátky do trupu a dojde k zástavě srdce. Ve vašem stavu se už taky nemusí znovu rozběhnout.“

Přestal se bránit. „Hrozná bolest,“ zaúpěl.

„Ano, strašlivá bolest,“ souhlasila. „To je ale dobrá zpráva. Znamená to, že žijete.“

Zatlačila mu na rameno. Tentokrát se už nevzpouzel. Zatínal zuby, když přidávala horkou vodu. Očima sledoval hadičku kapačky až k vaku s roztokem a pak se rozhlédl po místnosti. „Kde to jsem?“

„Na palubě lodi pobřežní strážce *Terra Nova*.“ Nezdálo se, že mu to něco říká. Nalila horkou vodu z láhve do šálku a podala mu jej. „Jste v bezpečí, pane Torelle.“

„Anderson.“ Vyslovil to s obtížemi.

„Prosím?“

„Anderson.“ Upil z hrníčku. Voda se zbarvila krví z jeho rozpraskaných rtů. „Jmenuju se Thomas Anderson.“

„Ale podle vaší bundy... domnívali jsme se...“

„Na mojí bundě se rozbil zip.“

„Doufám, že Torell má ještě jednu, ať už je to kdokoli,“ prohodil Santiago.

Muž, který se představil jako Thomas Anderson, vzhlédl přes okraj hrnku. „Torell je mrtvý.“

Santiago si vyměnil pohled s Parsonsovou. „Chcete tím říct, že...“

„Všichni jsou mrtví.“

„Kdo *všichni*?“

„Všichni na Zodiaku.“ Sesunul se zpátky do vody, takže ta mu teď sahala až po bradu. Santiago se natáhl po telefonu.

„Myslím, že byste si měl promluvit s kapitánem.“

Franklin potkal Parsonsovou na chodbě. Pacienta přemístili z ošetrovny do jedné z prázdných společenských místností vyhrazených vědcům.

„Jak se mu vede, doktorko?“

„Je stabilizovaný, pane. Teplotu má už opět 36,6, tělesné tekutiny v pořádku. Pokud zůstane v teple, přežije. Má tuhý kořínek.“

„To ano.“ Franklin už měl ruku na klice, ale dveře neotevřel. „Máte ještě něco, podporučíku?“

„Dělá mi starost jeho psychický stav, pane. Nemám dostatečnou kvalifikaci, abych ho mohla posoudit, ale připadá mi, že dostal hodně zabrat. To, co prožil, se na něm zákonitě muselo podepsat, pane.“

„O tom není spor.“

„Seržant Bondurant má CISM, kurz, jak zvládat stres v kritických situacích. Mohla bych ho požádat, aby si s pacientem promluvil.“

Franklin zmáčkl kliku. „Až s ním skončím.“

Anderson ležel na lůžku pod malou horou růžových příkrývek. Osušili ho a oblékli mu předpisové kalhoty a svetr. Franklina udivilo, že se do nich vešel. Pacient seděl vzpřímeně, pod zády pár polštářů a bez mrknutí zíral do zrcadla nad umyvadlem proti sobě.

Franklin zaklepal na otevřené dveře. Pohled se stočil k němu a jako by se v něm rozsvítilo.

Jako kapitán si zvykl velet téměř stovce lidí nepřetržitě i několik měsíců a plavit se přitom v nejnemilosrdnějších vodách, jaké se na zemi nacházejí. Nestávalo se, že by ho nějaká situace na vlastní lodi zneklidnila. Ale pod tímto pronikavým pohledem tmavých očí, průzračným jako zraky dítěte, se necítil dobře. Jako by z těch očí led vydestiloval jen tu nejchladnější podstatu.

Odsunul židli od stolu a postavil ji k posteli. Prolétl hlášení, které vyhotovil Santiago.

„Jak se vám daří?“

„Dobře.“ Měl tichý hlas, který neodpovídal jeho fyzickému typu. Téměř nesmělý.

„Jmenujete se Thomas Anderson?“

„Ano.“

„Jste americký občan?“

„Jsem Angličan.“

„Ocitl jste se daleko od domova.“

„My oba jsme se ocitli daleko odkudkoli.“

Franklin nic nenamítal. „Povíte mi, jak jste se sem dostal?“

„Byl jsem výzkumným asistentem na stanici Zodiak. To je vědecká základna na ostrově Utgard.“

„Znám ji. Co se tam stalo?“

„Došlo k výbuchu. Neznám příčinu. Zrovna jsem kontroloval venku přístroje. Nemohl jsem nic dělat.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Co je dnes za den?“

„Středa devátého dubna.“

„Tohle se stalo v sobotu. Před čtyřmi dny.“

„Vy jste projel na lyžích za čtyři dny přes sto padesát kilometrů? Sám?“

„Přišel jsem pro pomoc.“

Franklin se opět zadíval do Santiagovy zprávy. „Našemu operačnímu důstojníkovi jste tvrdil, že veškeré osazenstvo stanice Zodiak zemřelo.“

Anderson pohlédl Franklinovi do očí – a kapitán opět pocítil, že musí uhnout pohledem. Vyhlédl ven oknem kajuty, ale z šedavého světa za ním žádnou odpověď nevyčetl.

„Dal byste si čaj? Když jste ten Brit?“

Andersonův výraz roztál v úsměvu. „Moc rád.“

Franklin vyšel na chodbu. Santiago tam na něj čekal.

„Se stanicí Zodiak se nám nedaří navázat spojení. Zkoušeli jsme to přes satelit i na ultrakrátkých vlnách, ale neodpovídají.“

„Komu ta stanice patří? Zkusili jste navázat kontakt s majiteli?“

„Řídí ji Britové z místa, které se jmenuje Norwich. Stejně jako to místo v Connecticutu, akorát že v Anglii. Volali jsme jim. Ze Zodiaku nemají od soboty žádnou zprávu. Dozvěděli jsme se od nich, že jim stanice hlásila komunikační problémy a kvůli údržbě dočasně přerušila satelitní spojení.“

„Zadejte trasu do palubního počítače. Připravte letovou palubu pro start vrtulníku, abychom si to u Zodiaku mohli co nejdříve obhlédnout.“

Santiago zaváhal. „Zodiak se nachází těsně na hranici doletu helikoptéry.“

„Vím, kde leží.“

„Dobře, pane.“

„Něco tady nehraje. Ten Anderson zčistajasna přijede jen tak nalehko na lyžích kdoví odkud. Tvrdí, že mu to trvalo čtyři dny, že skoro zahynul, ale všiml jste si, jak je zarostlý?“

„Nevšiml, pane.“

„Právě že vůbec. Myslíte si, že cestou našel lavor s horkou vodou, aby se mohl oholit?“

„Možná mu záleželo na tom, aby po smrti vypadal pěkně.“

„A pak ten výbuch na stanici, o kterém mluví. Musíme si to tam prohlídnout na vlastní oči.“

„Rozumím, pane.“

Santiago zamířil do kormidelny. Franklin zašel do kuchyňky a přinesl z ní hrnek čaje a šálek černé kávy. Andersona zastihl v kabině přesně v té pozici, v jaké ho zanechal: seděl v posteli a upíral oči ke dveřím jako pes čekající na svého pána.

Franklin přepnul svůj pager do vibračního režimu a usedl na židli.

„Co kdybyste mi to pověděl celé od začátku?“

Tři

Anderson

Kam až mi paměť sahá, vždycky jsem snil o severních končinách. Myslíím, že podobně to má hodně lidí. Už ten pocit, který se člověka zmocní, když v zimě napadne první sníh; je to něco mezi vánočním ránem a začátkem prázdnin. Svět je náhle nový, stará pravidla přestávají platit.

Býval jsem vždycky samotářské dítě. Bílé pustiny nahoře na vrcholu světa probouzely mou dobrodružnou povahu. Čítával jsem Willarda Price, Jacka Londona, Alistaira MacLeana. Kluci kolem mě dokázali vyjmenovat každého hráče, který kdy dal gól za Liverpool, já bych vám zase dokázal vyprávět o Pearym a Cookovi, o Nansenovi a Amundsenovi. Dospěl jsem, spousta věcí se změnila, ale mé sny nikoli. Naopak, byly ještě nutkavější. Polární kraje pro mě neznamenalý místo, kde bych se realizoval, nýbrž končinu, kde bych se ztratil, kam bych unikl.

Víte, která dvě slova považuji za nejpodmanivější, kapitáne? *Nový začátek*. Sever pro mě byl nepopsaná stránka, *tabula rasa*, bílé místo na našich soukromých mapách, jež můžeme znovu a znovu zaplňovat. Sníh nás naplňuje naději, že svět se dá změnit. Umožňuje nám koutkem oka spatřit dokonalost.

Na Zodiak jsem se předtím hlásil už dvakrát, ale při výběrovém řízení jsem nikdy neuspěl. Už jsem si říkal, že mám po naději. Pracoval jsem jako technik v laboratořích Sangerova institutu v Cambridgi – nijak zvlášť prestižní práce, ale byl jsem za ni rád. Mám osmiletého syna Lukea; zemřela mi žena a vychovávám ho sám. Díky němu a práci jsem byl poměrně dost vytížený. Ale jakmile začalo sněžit, pociťoval jsem to známé nutkání a můj vnitřní kompas se stácel k severu.

Potom jsem dostal e-mail od Martina Haggera. Znáte ho? Zeptejte se svých vědců, některého z biologů. Je to opravdu kapacita. Kdekdo se

domnívá, že život se zrodil v takzvané prebiotické polévce, v té teplé bryndě, která šplouchala v tropických oblastech. Podle Haggerovy teorie se život vyvinul na pólech. Podle něho každoroční mrznutí a tání mořských ledovců sehrálo roli obrovské chemické reakce, která raketově odstartovala vývoj DNA. Objevil pár dost pádných důkazů, přednášel na to téma a tak podobně.

Studoval jsem u Haggera na magistra a pak ještě první rok doktorského studia, ale pak se naše cesty rozdělily. Já jeho výzkum nepřestal sledovat, ale nemluvili jsme spolu osm let. A najednou to přišlo: e-mail od Haggera, ve kterém mi nabízel pozici jeho vědeckého asistenta na Zodiaku. Předesešlého asistenta začaly trápit zuby moudrosti a musel odjet. Všechno špatné k něčemu dobré – pro mě. Netušil jsem, proč si Hagger vybral ze všech adeptů zrovna mě, ale nestaral jsem se o to. Nenajdete moc třicetiletých laboratorních techniků s titulem PhD. Dostal jsem šanci. *Tabula rasa*.

Byrokratům, kteří stanici Zodiak řídili, se to nelíbilo, stavěli se silně proti, ale Hagger si prosadil svou. Žádné pohovory, žádné výběrové řízení. Osmačtyřicet hodin nato jsem už stál na letišti Heathrow.

Moje sestra se opozdila. Ironií osudu za to mohl sníh – napadl ho sice jen centimetr, ale na silnicích to způsobilo slušnou kalamitu. Kdo by se na sklonku března nadál sněhu? Čekal jsem s Lukem v odletové hale Terminálu 3, patrně nejdepresivnějším místě na zeměkouli, zatímco se zástupy lidí prošlapávaly sněhovou břechkou ke dveřím a letištní rozhlas nepřetržitě chrлил oznámení o zpožděných a zrušených letech. Z cestujících se pářilo a všechno kolem zavánělo vlhkem.

Už jsem si zrovna říkal, že letadlo zmeškám, když dovnitř vklopýtala Lorna. Na loučení nám moc času nezbylo. Silně a dlouze jsem Lukea objal a oba jsme se snažili potlačit pláč. Když jsem ho pustil, podal mi obálku, kterou svíral v ruce. Podíval jsem se na adresu a usmál jsem se.

„Můžeš ji zanést na severní pól,“ vysvětloval.

Zastrčil jsem si obálku do kapsy a dal mu pusu na rozloučenou.

„Ať tě nesežerou lední medvědi,“ popřála mi Lorna.

Letěl jsem do Osla, potom do Tromsø, kde jsem do sebe hodil send-

vič se šunkou a sýrem, a poslední fázi cesty na Utgard jsem absolvoval malým dvoumotorovým vrtulovým strojem. Byl jsem jediný cestující na palubě: pilot vezl hlavně několik tun zásob.

Předpokládám, že něco o Utgardu víte. Je to nejdlehlější výspa na Zemi, nejsevernější kus pevné půdy. Dá se snadno přehlédnout – tak snadno, že až do dvacátého století se o jeho existenci nevědělo. Z největší části ho pokrývá led, kterého je tolik, že stlačil pevninu pod úroveň mořské hladiny. Moře tam vlastně taky moc není, protože na deset měsíců v roce úplně zamrzá. Jedinou populaci, která stojí za řeč, tvoří lední medvědi a pár desítek vědců na stanici Zodiak. Kdo je zarostlejší, raději nebudu rozvádět.

I z Tromsø trval let dalších šest hodin. Palivo jsme doplnili na základně Ny-Ålesund, kde mechanici k letadlu připevnili skluznice a pilot se převlékl do teplého oblečení. Pochybovačně si přitom změřil moje džínsy a bundu, ve kterých jsem s Lukem coural vřesovišti kolem močálů.

„Povídali, že oblečení mi vydají po příletu,“ vysvětlil jsem.

„Tak to jen doufám, že tam doletíme,“ opáčil. Bral jsem to jako norský smysl pro humor.

Zamířili jsme k severu. Vyhlížel jsem z okna a těšil se, až poprvé zahlédnu Utgard. Z mraků pod námi se vynořovaly tmavé skvrny, připomínající modřiny pod kůží, a zase mizely.

„Budeme moct přistát?“ zeptal jsem se. Pilot jen pokrčil rameny. Další vtip?

Utgard se mi poprvé zjevil jako vyboulenina na obzoru, bílé špice, jež se téměř nedaly odlišit od oblaků. Jak jsme se přibližovali, nabyly tvaru horských vrcholů. Mraky se rozestoupily, aby poskytly pohled na vzrušující krajinu, v níž horské valy připomínající krabičku čokolády Toblerone střežily přístup od západu. Na mapě představovala ostrov tak maličká tečka, že bylo těžké uvěřit, jak se na něj směstná tolik hor. Zdálo se, že neberou konce.

Sestoupili jsme mezi vrcholy a přeletěli nad bílým fjordem. Pilot stroj naklonil, provedl otočku a já si náhle všiml dvou řad červených praporek lemujících přistávací dráhu jako kapky krve. Letadlo se zuchnutím dosedlo na zem, mírně poskočilo a klouzalo, až stanulo na místě. S ohle-

dem na to, že jsme přistáli na pevném ledě, byl to vydařený manévr. Díval jsem se ven na zplihlý větrný rukáv, shluk sudů od nafty a oranžovou sněžnou rolbu.

„Vítejte na Zodiaku,“ pravil pilot.

Mráz se do mě zakousl, jen co jsem vystoupil z letadla. Měl jsem ještě nohu na schůdcích, když jsem spatřil jakousi ženu, jak ke mně koulí sud. Na první pohled mě udivilo, že nemá kabát: měla na sobě jen tlustý pleťený svetr, lyžařské kalhoty a vlněnou čepici, jejíž klapky se štrápci jí zakrývaly uši. Tváře měla zčervenalé mrazem a oči, které ke mně zvedla, měly ledově modrý odstín.

„Jsem Tom Anderson,“ představil jsem se.

„Překážíte,“ křikla, třebaže jsem ji stěží slyšel. Pilot nechal běžet jeden motor a ženina slova v hluku vrtule skoro zanikla. Takhle tedy vypadá arktické ticho. Odškobrtal jsem z cesty a zůstal stát stranou, zatímco ona s pilotem zavedli ze sudu do letadla čerpací hadici. Zabezpečili ji, načež pilot vlezl zpátky do kabiny a žena zamanévrovala sněžnou rolbou ke dvířkům letadla. Pilot začal dolů spouštět bedny se zásobami, které jsme přivezli, a ona je nakládala do rolby. Zdálo se, že jsem pro ně přestal existovat.

Chtěl jsem si vychutnat první dojmy z Arktidy, ale nedokázal jsem se soustředit. Chlad mi svíral lebku, uši mě bolely, jako kdyby mě někdo propleskal, a v ledovém větru mi slzely oči. Vrtule dělala hrozný kravál a s každým douškem vzduchu jsem vdechoval silný zápach pohonných hmot. Na rukou jsem sice měl rukavice, ale nechránily mě o nic víc, než kdyby byly z hedvábného papíru.

„Pokud umrznete dřív, než podepíšete pracovní smlouvu, pojišťovna nic nezaplátí,“ prohlásila žena. Ani jsem si nevšiml, že ke mně přistoupila. Chytila mě za paži a táhla mě k rolbě. Nemohl jsem uvěřit, jak krátká chvíle stačila, abych začal být úplně nemožný: dokonce ani do kabiny jsem se nedokázal vyhoupnout bez postrčení zezadu. Avšak motor zůstal běžet a uvnitř panovalo díky topení příjemné teplo. Neodvažoval jsem se pomyslet, co všechny ty neustále běžící motory dělají s atmosférou. V té chvíli mi to bylo jedno.

Žena vylezla dovnitř, otočila sněžnou rolbu, a stejně tak i letadlo se svižně obrátilo zpátky na přistávací dráhu. Po neuvěřitelně krátkém rozjezdu se zvedlo a zmizelo za horami.

„Doufám, že jste si to nerozmyslel,“ ozvala se žena. Pořád jsem ještě nevěděl, jak se jmenuje.

„Jsem Tom Anderson,“ představil jsem se ještě jednou.

Jen kývla a dál se věnovala řízení.

„Jak se jmenujete vy?“

„Greta.“

„Jste tady už dlouho?“

„Dva roky.“

„Drsná zkušenost, co?“ nabídl jsem jí svou účast.

„Mám ráda ticho.“

Pochopil jsem, co mi tím chtěla říct. Sněžná rolba se s poskakováním prodírala sněhem. Kolem úpatí tyčící se hory jsme vjeli do hlubokého údolí – a náhle před námi vyvstala stanice Zodiak.

Vypadala jako vesmírná loď, jež přistála na neznámé planetě. Hlavní budova měla podobu nízkého zeleného podélného hranolu postaveného na protáhlych ocelových nohách. Ze střechy se zvedala geodetická kopule; na zbývající ploše se ježila změť vysílačů, antén, satelitních talířů a solárních panelů. Kolem budovy se tísnily další stavby: směsice zašlých dřevěných chatrčí různé velikosti, Nissenovy kryty z vlnitého plechu s oblou střechou a baňaté oranžové koule s kulatými vstupy, jež připomínaly hlubinné batyskafy, které tu zanechalo ustupující moře. Na řadě červených stožárů, které ohraňovaly území stanice, se třepotaly praporky – tvořily půlkruh otevřený směrem k zamrzlému břehu fjordu.

Zastavili jsme před hlavní budovou, před takzvanou Terasou. Byla větší, než jak se jevila z vrcholu kopce, měřila skoro sto metrů a pod ní spočívaly halabala navršené bedny a krabice. K předním dveřím vedly kovové schůdky.

Když jsem vystupoval z vozidla, údolím zaduněla temná rána. Ohlédl jsem se.

„To zahřmělo?“

„To jsou seismologové,“ opravila mě Greta. „Odstřelují ledovec.“

Vystoupili jsme po schodech. Na stěně u dveří poškrábaná a zašlá tabulka oznamovala *Stanice Zodiak* a mnohem zřetelnější znak pod ní dodával *Britská agentura pro jižní pól*. Cedule působila jako to nejnovější, co na stanici je.

„Že bych byl někde cestou ztratil směr?“ Rozhlédl jsem se, jestli nespátřím tučňáky.

„Máme nové vedení.“

Greta koplá do lišty dole na dveřích a ty se otevřely dovnitř. Všechny dveře na Zodiaku se otvíraly dovnitř – zabraňovalo to tomu, aby navátý sníh uvěznil osazenstvo uvnitř. Z malé temné místnosti sloužící k odkládání obuvi vedly další dveře do nitra stanice.

„Na Terasě se přezouváme,“ poučila mě Greta. Pak vykročila dál.

„Moment,“ zavolal jsem za ní. „Neměl bych se někomu ohlásit?“

Dveře se za ní zabouchly.

Odložil jsem kabát a boty v předsíni a pokračoval druhými dveřmi. První, co mi padlo do oka, když jsem jimi prošel, byl stojan na pušky přidělaný ke zdi: stálo v něm šest ručnic a místa pro další byla prázdná. Dál se táhla zdánlivě nekonečná chodba s desítkami dveří, avšak bez oken. Trochu stísněně jsem si vzpomněl na hotel Overlook. Pamatujete si? Z filmu *Osvícení*. Stanley Kubrick ho režíroval.

V ponožkách jsem ťpal po koberci pokrývajícím podlahu. Přitom jsem si četl nápisy na dveřích, které jsem míjel, nevelké obdélníky z tvrdého papíru s textem natukaným podle mě na poctivém psacím stroji. *Prádelna; Temná komora; Radiostanice*; laboratoře očíslované systémem, kterému jsem neuměl přijít na kloub. Na jedněch dveřích stálo *Pool* a pod cedulku kdosi s citem pro dvojsmysl slova, které v angličtině může znamenat stejně tak „kulečnick“ jako „bazén“, přilepil fotku vystřiženou z katalogu cestovní kanceláře a zobrazující azurově modrou vodní nádrž. Schválně jsem dveře otevřel, ale našel jsem za nimi jen menší biliárový stůl večpaný do kóje bez oken.

O něco dál jsem objevil dveře Haggerovy laboratoře. Visel na nich arch papíru A4 s rudou lebkou, zkříženými hnáty a varováním HROZÍ ZNAČNÉ NEBEZPEČÍ NÁKAZY NEZNÁMOU DNA. Neodradilo mě to, zaklepal jsem, a když se nikdo neozval, vstoupil jsem. Žádné

dveře na Zodiaku neměly zámky – s výjimkou toalet, avšak tam zámky beztak nefungovaly.

Haggerova skvělá pověst mu nepomohla získat důstojnější prostory. Laboratoř byla maličká, ale alespoň do ní pronikalo trochu denního světla. Dvě malá okna vyhlížela k horám za základnou a v kontrastu k nepořádku uvnitř skýtala uspořádaný pohled. Uvnitř visely odevšad kabely a hadice: člověk musel dávat pozor při každém kroku, aby se všechno zařízení neporoučelo k zemi. Haggerovi se jakýmsi zázrakem podařilo na zdejší stoly směstnat celou laboratoř: kolem stěn stálo zařízení pro určování hmotnostní bilance, zbrusu nový nablýskaný elektronový mikroskop, nádoby na vzorky, Erlenmeyerovy baňky a hromada zelených notesů. Laminární box vyplňoval ták plný vody, z nějž vedla žlutá trubka. Při pohledu na malou lednici, jež bzučela pod stolem, jsem si připomněl vousatý vtíp o prodeji nanuků Eskymákům.

Stůl s mramorovou deskou uprostřed místnosti představoval ostrůvek v panujícím zmatku, třebaže deska byla pod nánosem věcí, jež ho pokrývaly, stěží vidět. Nevyhnutelně jsem o něco zavadil, když jsem procházel kolem, a shodil to na zem: svazek papírů sepnutých svorkou. Sehnul jsem se, abych ho zvedl, a když jsem na něj mrkl, jak by to udělal každý, spatřil jsem svoje jméno.

Anderson, Sieber a Pharaoh: „PFU-87: Syntetická varianta Pfu-polymerovaného enzymu a jeho využití v syntetické genomice.“

Byl to můj článek z časopisu Molekulární biologie: první odborný text, který jsem publikoval. Zvláštní pocit, narazit na něj právě na Utgardu. Hagger si zřejmě mínil připomenout, že jsem kdysi býval řádný vědec.

„He! Máme tady nového vetřelce.“

Ve dveřích stál nějaký muž. Neslyšel jsem ho přicházet – to na Zodiaku nikdy neslyšíte. Byl menší postavy a oproti zdejším zvyklostem byl hladce oholený. Vlasů měl málo na to, aby mu dokázaly pokrýt kulatou hlavu, a vězel v jedné z těch odrbaných bund z armádní výstroje se záplattami na loktech a na ramenou.

„Jsem Tom Anderson,“ představil jsem se. „Nový asistent Martina Haggera.“

„Pochopil jsem, že jste nám sem nepřijel nabízet těsnění do oken. He.“
Potřásl mi rukou. „Já jsem Quam, velitel stanice.“

„Těší mě.“

„Doneslo se mi, jaký poprask způsobilo v Norwichi vaše jmenování. Značně netypické.“ Prohlédl si mě přimhouřenýma očima. „No ale už jste tady.“

„To ano.“ Chtěl jsem dodat ještě něco na způsob „mám hroznou radost, že tu mohu být“ nebo „těší mě, že tu jsem s vámi“, ale všechny zdvořilostní fráze mi nějak uvízly v hrdle a já ze sebe nedostal nic než jakési škytnutí. Změřil si mě od hlavy k patě.

„Asi bych vám to tady měl ukázat.“

„Působí to tu velice klidným dojmem,“ prohodil jsem cestou po chodbě.

„To je v tomhle období normální. Mezi říjnem a únorem to tady skoro zavíráme. Zůstává tu jen nejnужnější personál. Já sám jsem přiletěl teprve před čtyřmi týdny.“

Zkoušel jsem si představit, jaké to asi je zůstat tu přes zimu: permanentní tma, vyčpělé vtípky a vyčpělá strava, dlouhá truchlivá chodba a opuštěné místnosti. Jeden by se tu zbláznil.

„Předsunutá skupina sem přijíždí v březnu, aby to tu připravila. Ostatní dorazí v květnu. Pak vypukne bláznec.“ Otevřel dveře s číslem 19. „Tady budete spát.“

Nahlédl jsem dovnitř, ale moc jsem toho neviděl, protože někoho napadlo postavit šatník před okno. Čtyři palandy směstnané mezi čtyřmi stěnami a z plakátu na stěně hleděla Claudia Schifferová v leopardí kožešině.

„Fajn, že budu mít ženskou společnost.“

„To tam visí na zakrytí únikové chodby.“ Quam zavřel dveře. „Zatím tady budete bydlet sám, ale až sem vtrhnou barbarské hordy, dostanete spolubydlící. Stejně se tady nebudete příliš zdržovat. Předpokládám, že Hagger vás pořádně zapřáhne.“

Tlumeným výbuchem z ledovce se podlaha Terasy mírně otrásla.

„Je tady?“

„Hagger odjel na Gemini. To je náš tábor na ledovém dómu. Vrátí se za pár hodin, až přiletí vrtulník. Sobotní večer je vyhrazený pro filmy,“

dodal a vykročil dál chodbou. „Laboratoř jste už viděl. Tady jsou toalety, operační sál.“ Otvíral dveře a zase je zavíral. „Moje kancelář, kdybyste mě někdy potřeboval. Radiostanice.“ Další místnůstka napěchovaná ciferníky, měřicími přístroji a kabely. Reproduktoř šuměl statickou elektřinou a hlas s americkým přízvukem povídal něco, čemu jsem nerozuměl.

„To je určené pro nás?“

Quam zavrtěl hlavou. „Američani mají na severu loď, ledoborec pobřežní stráž s vědeckou posádkou. Dělí nás přes tři sta kilometrů, ale je to nejbližší známka civilizace. Občas zachytíme jejich vysílání.“

Otočil knoflíkem a zvuk utichl. „Máte s sebou mobil?“

„Ano.“

„Tak ho ani nevybalujte. Není tu signál. Při výpravách do terénu vás vybavíme satelitním telefonem.“

„A co internet?“ Podíval jsem se na starožitný počítač zabírající polovinu prostoru radiostanice. „Rád bych si někam připojil svůj laptop. Slíbil jsem synovi, že si můžeme volat přes skype.“

„Wi-fi tady nemáme, protože ruší přístroje. Můžete se připojit přes kabel do LAN, ale na to musíte mít účet. Zatím se můžete přihlašovat na tomhle počítači jako host, než vám ho zřídíme. Dám vám formulář.“

Nedůvěřivě jsem si počítač prohlížel. „Nemusím doufám znát morseovku?“

Bouchly vstupní dveře. Chodbou zaduněly kroky. Mířil k nám podsaditý člověk. Právě tento týden jsem Lukeovi četl řecké báje; v potemnělé chodbě mi něčím připomněl útočícího Minotaura.

Stanul před námi ve světle zářivek. Měl široký obličej, modré oči a plnovous, který si musel pěstit celé měsíce. Vlasy, jež se mu na několika místech draly zpod čepice, měl ostříhané nakrátko. Na jeho tričku jsem si přečetl nápis STANICE ZODIAK – TADY ZAMRZLO SAMO PEKLO.

„Tak co je do prdele s těmi zásobami?“ Mluvil dokonalou skandinávskou angličtinou. Takže Viking, žádný Minotaurus. Zamával nám před očima listem růžového papíru. „No?“

Připadalo mi, že Quam lehce nadmul hrud'. „V čem je problém?“

„Objednal jsem si dusík. Ke chlazení nástrojů.“

Rozesmál jsem se. Opravdu mi připadalo směšné chladit nástroje v polárním mrazu. Zachmuřený pohled mi vysvětlil, že na tom není nic k smíchu. Začal jsem ze sebe soukat pár slov na vysvětlenou, koktal jsem něco o Eskymácích a ledničkách, ale pak jsem to vzdal. První dojem jsem nezanednal nejlepši.

„No a?“ nechápal Quam.

„Místo dusíku mi poslali dvě stě litrů TE tlumicího roztoku. Dvě stě litrů!“ opakoval. „Já ani nevím, na co se ten sajrajt používá.“

„Používá se k sekvenování DNA,“ pokusil jsem se být nápomocný. Ale zpražil mě pohledem. „Copak si myslíš, že tady budu Jurský park?“

„Jaké jméno bylo na průvodce?“ zeptal se Quam.

Viking zmačkal tenký arch papíru v dlani. „Moje. Ale já si to neobjednal.“

„Nejspíš jste se spletl.“

Odhodil kouli z papíru a ta se odkutálela chodbou. „V minulé dodávce si Annabel objednala nějaký vrták na led a místo toho dostala termocykler. Měl byste tomu bordelu učinit přítrž, Quame, protože pak jsme tady na prd.“

Tím to hodlal ukončit, ale Quam mu zastoupil cestu. Pokynul mi.

„Právě dorazil Haggerův nový pomocník.“

„Fajn.“ Hromotluk se na mě podíval pohledem, ze kterého jsem nebyl moudrý. Způsob, jakým osazenstvo Zodiaku vítalo nově příchozí, se mi přestával zamlouvat.

„Tohle je Fridtjof Torell. Říká se mu Fridex.“

Podával jsem mu ruku. Torell, kterému se říkalo Fridex, dělal, že ji nevidí.

„Dělo se ještě něco?“

„Ne,“ odpověděl Quam.

Načež Torell zmizel za dveřmi jedné z laboratoří.

„Náladový učenec,“ poznamenal Quam. Otevřel dveře na konci chodby. Visel na nich připíchnutý ručně malovaný plakát s nápisem *Hororskop pro dnešní den* vyzdobený šklíbicími se lebkami a s průhledným plastovým obalem, do něhož se dal zasunout list papíru.

Uděláš pár špatných životních rozhodnutí, přečetl jsem si.

„A tady máme jídelnu.“

Jídelna mi připomněla starou dělnickou klubovnu: hnědý koberec a šedé stěny, dlouhé stoly a u nich židle z plastu. V jednom rohu stálo před obřím televizorem pár pohovek a křesel, z nichž se drala vycpávka. Všude po stěnách visely nakřivo vybledlé fotografie – pár z nich zobrazovalo přírodu, ale většinou zpodobňovaly toporně postávající muže s nepřítomným pohledem a ojíněným plnovousem. Určitě tady už léta nikdo nekouřil, a přesto to tady zatuchle páchlo nikotinem. Jediný povznášející prvek tu představovala okna lemující místnost ze tří stran, která skýtala úchvatný pohled na fjord a hory. Přímo to vábilo vyjít ven. Možná právě o to šlo.

Výdejním okénkem ve stěně jsem zahlédl malou kuchyňku celou v nerez. Tloušťík v příliš upnutém tričku a s potetovanými pažemi na mě okénkem zamával a pak se obrátil zase k hrnci na plotně.

„To je kuchař Danny. Ví všechno, co se kde šustne.“

Quam se zastavil před dvěma velkými mapami visícími po obou stranách dveří. Jedna z nich byla topografická mapa Utgardu, převážně bílá, se Zodiakem vyznačeným v dolním levém rohu. Druhá zobrazovala Zemi, avšak ne tak, jak ji obvykle vidíme, s rovníkem uprostřed, nýbrž z pohledu vesmírné lodi vznášející se nad severním pólem. Střed zaplňoval Severní ledový oceán obstoupený téměř nepřetržitou linií pobřežních států. Na mapu se nedostalo nic, co leží jižně od Shetlandských ostrovů; dokonce i nejjižnější výběžek Grónska by vyžadoval rozšíření.

„Antarktida je kontinent obklopený oceány. Arktida je oceán obklopený kontinenty,“ prohlásil Quam. Celkem obstojně napodobil výklad učitele zeměpisu na druhém stupni.

Utgard jsem našel mezi Svalbardem a Zemí Františka Josefa, avšak dál na sever než obě místa.

„Copak je tohle?“ ukázal jsem na šedý stín na mapě, který jako tisíci-kilometrový osten mířil k Finsku. Zakrýval Utgard jako mrak střížený na míru.

„To je Šedá zóna – dlouhá léta sporné hraniční území mezi Norskem a Ruskem. Právě vzhledem k ní je Utgard tak výjimečný. V sedmdesátých letech, když se obě strany rozhodly se rozhádat, stanovily si, že na

ostrov nebude ani jedna vznášet nároky, dokud nedojde k dohodě o hranicích. Když k tomu před pár lety došlo, usoudily, že nejschůdnějším kompromisem bude ponechat ostrov jako mezinárodní badatelskou pustinu pod naší správou. Technicky vzato tady nespadáme pod žádné zákony a žádnou vládu.“

„Místo jako stvořené pro vraždu,“ zavtipkoval jsem.

„Anebo pro drancování. Dohoda z roku 2010 dala toto místo k dispozici pro palivový průzkum. Už se tu usadila jedna společnost, která hledá ropu a plyn. Pevniny se nesmějí dotknout, ale co najdou na mořském dně, patří jim.“ Zaťukal na mapu Utgardu, na místo pojmenované zátoka Echo zhruba na poloviční cestě k západnímu pobřeží. „Možná je tu zahlédnete.“

Nespouštěl jsem oči z nepatrné tečky na mapě – a nezměrné plochy, která ji obklopovala. Jako by většina okolního světa a s tím i téměř všechno jeho obyvatelstvo neexistovaly.

Prohlídka končila opět u vstupních dveří. Vedle stojanu na pušky mi Quam ukázal dvě plastové krabice přibité na stěnu. Jedna byla označená *Zde*, druhá *Mimo*. Krabice s nápisem *Mimo* přetékala papíry, kdežto druhá téměř zela prázdnotou. Na policičky pod nimi ležel notes v umělohmotných deskách.

„Tady to je kontrolní stanoviště. Kdykoli opustíte základnu, i kdybyste se šel třeba jen ven vyčurát, musíte se při odchodu i při příchodu zapsat do prezenční knihy. Při práci v terénu musíte vyplnit formulář rizikové činnosti, který před odchodem vložíte do krabice *Mimo*. Po návratu ho přendáte do druhé krabice. Je vám to jasné?“

Přikývl jsem. „Ještě něco bych měl vědět?“

„Absolvujete bezpečnostní školení.“ Začal jsem mít pocit, jako by mi pustil nahraný proslov. „Věnujte mu pozornost, seznamte se s pravidly a dodržujte je. V těchto končinách na dodržování pravidel závisí váš život.“

„A co oblečení?“

„Greta vám vydá veškerou potřebnou EMP výstroj, jen co vás zanes do stavu.“

„To je ta žena, která mě sem přivezla?“

„Mechanik naší stanice, terénní průvodkyně, opravářka vozidel...“ Zvedl zrak, jako by chtěl k té charakteristice ještě něco dodat. Nakonec zůstal jen u věty: „Vyhledá vás.“

Ležel jsem na své palandě a pokoušel se nějak ošálit vědomí, abych usnul. Čtyřicet hodin strávených po letištích a letadlech mi pošramotilo biorytmus ještě dřív, než jsem přistál do nikdy nekončícího dne. Kolem hran šatníku se dovnitř prodíralo světlo. Sáhл jsem za skříň a nahmatal roletu. Chvilí jsem se s ní potýkal, ale byla zaseklá. Zatáhl jsem silněji a roleta se utrhla z úchyty a v oblaku zvednutého prachu se zakutálela pod skříň. Vzdal jsem to.

Jezdil jsem očima po místnosti. V pološeru jsem si všiml jakéhosi nápisu na stěně – bílá písmena někdo vyryl do dřevěného obložení nožem. Posadil jsem se a zamžoural.

Zažralo se ti to do krku. Bodej. Bodej.

Otočil jsem se na bok zády ke stěně. Slova mi vířila v hlavě jako nápěv, jehož se nedokážete zbavit. Pokusil jsem se doplnit svoje denní zápisky, ale zjistil jsem, že si nemůžu skoro na nic vzpomenout.

Otevřely se dveře. V chodbě se rýsovala Gretina silueta.

„Pojďte se naučit, jak se loví lední medvědi.“

Vydala mi vybavení ze skladu EMP, což byla skříň plná zimního oblečení. Ukázalo se, že EMP znamená extrémně mrazivé počasí. Kalhoty s tepelnou izolační vložkou; tlustý kabát s kapucí obšitou kožešinou; kuklu a masku na obličej; palčáky značky Black Diamond; vysoké boty vykládané plstí; přílbu; silnou kombinézu s kapsami na zip až po kolena.

„To je oblečení na sněžný skútr,“ vysvětlila mi.

Cestou ven popadla ze stojanu dvě pušky, jednu si zavěsila přes rameno a druhou mi podala. Jakmile jsme se octli venku, pocítil jsem vděk za všechny ty vrstvy. Přetáhl jsem si kuklu až k nosu a ona mě zatím vedla k řadě zaparkovaných skútrů. Při chůzi mi ukazovala různé nejasně označené baráky: *Obchod; Zahradní altán; Optická kuchyně; Řach krám*. Některé vypadaly, že je roky nikdo neotevřel.

„Co je tamhleto?“ ukázal jsem na menší dřevěnou chajdu kousek stra-

nou od ostatních budov. Stála za jejich obvodem ve vlastním kruhu kolíků s praporky.

„Magnetometr.“

„Jak to, že jste mu vyhradili vlastní záhumenek?“

„Je to citlivý přístroj. Nepřibližujte se k němu s ničím kovovým.“

Rozhlížel jsem se po okolí. Na vzdáleném konci pozemku se ze sněhu klubaly haldy balvanů a kamení a před nimi trčely kolíky zabodnuté do země, tentokrát však zkřížené tak, že tvořily pět velkých písmen X.

„Tam je Strž,“ objasnila mi Greta. „Obrovská díra, do které se sunou ledovce. Nespadněte do ní.“

„Schválně mě nechte hádat: pojišťovací smlouva to nekryje.“

„Ale jo, kryje. Jenže vy už tu nebudete, abyste to zkasíroval.“

Došli jsme ke sněžným skútrům. „Umíte to řídit?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. Předvedla mi malou lopatku z umělé hmoty u praveho říditka. „To je plyn.“ U protějšího říditka trčela zakřivená kovová páčka podobná brzdě jízdního kola. „Tohle je brzda.“

„To je všechno?“

Na chvíli se odmlčela. „Pokud se převrátíte, nesundávejte nohu ze stupátka. Skútr by vám ji rozdrtil.“

Škubla za šňůru startéru, a pokud pro mě měla ještě nějakou radu, zanikla v rachotu motoru. Přistoupil jsem, že nasednu, ale gestem mi naznačila, abych se držel stranou. Postavila se za skútr, chopila se ho zezadu a nadzvedla jeho zadní část ze země. Chvíli ho tak držela a potom ho pustila.

„Pásky přimrznou k ledu, když skútr stojí,“ křikla mi do ucha. „Kdybyste se chtěl rozjet, uvařil byste motor.“

Nasedla a já se vyškrábal za ni. Pohnul jsem se, že ji zezadu obejmu pažemi jako spolujezdec na motorce, ale setřásla mi ruce.

„Po stranách máte rukojeti.“

Měl jsem sotva čas se jich chopit, když přidala plyn. Skútr vydal hromovou ránu a pohnul se vpřed – zprvu pomalu, ale jen co jsme opustili oblast základny, rozjel se plnou rychlostí. Vítr mě štípal do obličeje a já jsem si opožděně uvědomil, že jsem si nestáhl hledí přilby. Pustil jsem se jednou rukou, abych ho sklopil, a málem jsem vyletěl ze sedačky, když skútr najel na hrbol ve sněhu.

Střelnice ležela na nevysokém hřebeni severně od základny. Nebýt kolíků s praporky zaražených v rozích, dala by se těžko rozpoznat. Na jednom konci byl na ledové stěně připevněný papírový terč v podobě tučňáka.

Greta mi ukázala ručnici. „Tohle je ruger třicet nula šest. Už jste někdy střílel z pušky?“

„Ano.“

Zatvářila se skepticky. „Tak se předvedte.“

Sundal jsem palčáky, natáhl náboj do komory a zamířil jsem na rozesmátého tučňáka. V tenkých rukavicích se mi už začínaly třást ruce; pokoušel jsem se představit si, o co víc by se třásly, kdybych měl před sebou ledního medvěda. Moc času vypálit bych neměl.

Stiskl jsem spoušť. Dvacet metrů před námi se mezi tučňákovými očima zaskvěl bílý otvor.

Vyhodil jsem náboj a vrhl jsem na Gretu samolibý pohled.

„Můžete to zopakovat?“

Mohl jsem to zopakovat a taky jsem to zopakoval, o centimetr a něco napravo.

„Většina britských vědců má ke zbraním odpor,“ poznamenala.

„Prožil jsem časy, kdy jsem musel střílet králíky, pokud jsem si chtěl dopřát maso.“

Většina lidí se dá do smíchu, když jim tohle povím, jako by zaslechli vtip, který jim příliš nedochází. Otřesou se odporem, když vzápětí vysvětlím, že si nevymýšlím. Neradi slyší, když jim někdo připomene, že šance kohokoli přežít visí často na tenkém vlásku.

Greta to vzala, jako by to bylo zcela běžné. Hned mi díky tomu byla sympatičtější.

„V případě medvěda však mířte vždy na tělo,“ poradila mi. „V hlavě má příliš mnoho kostí. A pokud už na něj budete muset vystřelit, měl byste ho taky zabít.“

Vyňal jsem zásobník, zajistil pušku a hodil si ji přes rameno.

„Jestliže se medvěd příliš přiblíží, vypalte varovnou ránu. Pokud ho neodradí, vypalte znovu – ale počítejte výstřely. Asi by vás nepotěšilo, kdyby vám došly náboje. Pravidlo také říká, že medvěda puškou nezabijete, dokud není blíž než deset metrů.“

„Medvědi znají metrickou soustavu?“

Myslel jsem si, kdovíjak nejsem vtipný. Ale ona poznámku přešla.

„Jakou rychlostí se medvěd pohybuje?“

„Jedenáct metrů za vteřinu.“

„To znamená, že v případě útoku ledního medvěda mám o maličko méně než vteřinu na to, abych nabil, zamířil a vystřelil.“

Pokrčila rameny. „Je to nepsané pravidlo.“

„Už někdo ze Zodiaku padl medvědům za oběť?“

„Někdo musí být první.“

Za jejími zády se rozezněl zesilující pulzující hukot. Nad našimi hlavami se mihl červenobílý vrtulník letící tak nízko, že jsme se ho mohli téměř dotknout. Zatímco Greta odešla pro terč, sledoval jsem ho, jak klesá k Zodiaku. Vylezla z něj skupinka lidí a pospíchala k Terasé. Z té dálky, jak měli všichni na sobě jednotné polární oblečení, jsem nedokázal rozlišit, který z nich je Hagger.

„A máme tady filmový večer,“ rozzářila se Greta.

Čtyři

Anderson

Než jsem se dokázal zbavit všech vrstev oblečení, ostatní už se usadili k večeři. Quam mě nazval *novým vetřelcem* a já jsem se tak v okamžiku, kdy jsem otevřel dveře jídelny, skutečně cítil. Hovor utichl a od jídla ke mně vzhledlo několik desítek obličejů. Jeden nebo dva měly přátelské výrazy.

Měl jsem na vybranou ze dvou stolů, ale u žádného nebylo volné místo. Rozhlížel jsem se po Haggerovi, ale nikde jsem ho neviděl. Vybral jsem si tedy stůl, u něhož seděl Quam s Gretou.

„Vejdu se k vám?“ prohodil jsem zvesela.

Nikdo se nepohnul. Fridex, ten Viking, se kterým jsem se už setkal na chodbě, na mě vrhl zarputilý pohled.

„Tenhle stůl je vyhrazený pro personál a habilitované vědce. Doktorandi a technici sedí tamhle.“

Asi jsem na to neměl nic namítat. Nechtěl jsem si hned první večer nadělat nepřátele. Jenže když se nalézáte na tak nízkém stupni hierarchie jako já, chytáte se i stébla.

„Já mám habilitaci.“

„Ke mně se doneslo, že jste Haggerova laboratorní myš.“

Nedal jsem na sobě nic znát. Fridex mě propaloval pohledem. Ostatní většinou nevzhledli od talířů.

Až na jednoho. „Prokažte tomu člověku aspoň trochu pohostinnosti.“ Od stolu se zvedl Ir, starší než všichni ostatní, a postrčil mě ke své židli. „Místo tady přece je, když schází Martin.“

Po podlaze zaskřípěly židle, jak se každý posouval, aby mě pustili mezi sebe. Quam v čele stolu mě představil. Nasadil jsem gumový úsměv a jména, která pronášel, mi šla jedním uchem dovnitř a druhým hned zase ven.

„A Gretu už znáte,“ dokončil Quam představování.

Danny přede mě postavil talíř s jídlem.

„Kde je Martin?“ zeptal jsem se.

„Nevrátil se.“ To pronesl sportovně stavěný blondýn s pěstěnou bradkou a australským přízvukem, pilot vrtulníku, pokud jsem si to pamatoval správně.

„Nestalo se mu něco?“

K odpovědi na mou otázku se nikdo neměl.

„Ani vysílačkou se neohlásil?“

„Čas k pravidelnému rádiovému hlášení je v devět nula nula a v jednadvacet nula nula,“ objasnil Quam. „Zatím tedy hlášení nepromeškal.“

Mně dvanáct hodin připadalo jako dost dlouhá doba na to, aby se něco mohlo stát. „S kým tam zůstal?“

Quam zajel zrakem ke druhému konci stolu. „Annabel?“

Annabel jsem si při představování zapamatoval. Vedle Grety tu byla jediná další žena, vysoká, neskutečně hubená Asijka v černém rypsovém roláku a černých kalhotách, jež jí těsně obepínaly bedra. Dlouhé černé vlasy měla vzadu stažené do lesklého ohonu. Mezi všemi těmi vousáči ve vytahanych teplácích vypadala, jako by právě vyskočila ze stránek magazínu *Vogue*.

„Hagger chtěl shromáždit nějaké údaje nahore na Helbreenu,“ prohlásila.

„No a?“

„Nebránila jsem mu v tom.“

„Chcete tím říct, že se tam vydal sám?“

„To je závažné porušení předpisů,“ vyštěkl Quam.

Annabeliny tváře pod tmavou pokožkou zčervenaly. „*Já* jsem se nikam sama nevydala.“

„Ne že by Hagger nějak zvlášť dbal na předpisy,“ ozval se jeden z vědců, výrazný Američan, který ani plnovousem nezamaskoval, že je mladší než já. Evidentně stál na Annabelině straně. Zastávala se jí většina přítomných mužů.

„Hagger není jediný, komu dělají předpisy problém,“ vložil se do debaty Fridex. S Quamem si vyměnili pohledy.

„Nic se mu nestane,“ pokračovala Annabel. „Nejspíš jen obskočí lední medvědici.“

Ze vzdáleného konce stolu se ozvalo hlasité bříknutí, jak někdo mrštil příborem o talíř. Neviděl jsem, kdo to udělal. Neslo se to však směrem od Grety.

Začal jsem litovat, že jsem se s takovou vehemencí procpal mezi vědce. Doktorandi u stolu za mnou halasili jako na večírku, zatímco u našeho stolu to vypadalo jako při slavnostním otevření léčebny Aspergerovy choroby. Krátké, nanicovaté rozhovory umlkaly stejně záhadně, jak propukaly; každý hlavně žvýkal; zřídkakdy se jeden druhému podíval do očí.

Nedokázal jsem se soustředit na jídlo. Nemohl jsem přestat myslet na Haggera. Spoléhál jsem na něj, stal se mou propustkou z prázdnoty, v níž skoro na deset let uvázla moje kariéra. Pokud se mu něco přihodilo...

„Už jste se tu zařídil?“

Zvedl jsem zrak. Naproti mně seděl onen Ir, který se během rozepře ohledně stolů postavil na mou stranu, a teď čekal, až mu odpovím. Jeho trpělivý výraz svědčil o tom, že mi tu otázku nepoložil poprvé.

„Narazíte na spoustu věcí, se kterými je třeba se sžít,“ pokračoval. „Ale zvyknete si. Mimochodem, já jsem Sean.“ Jako by mi četl myšlenky – nebo spíš z mého rozpačitého pohledu vytušil, že si nepamatuji, jak se jmenuje. „Sean Kennedy, staniční lékař. Většinou mi tady říkají doktore. Požadovat od zdejší partičky víc představitosti by bylo zbytečné.“

Potutelně se usmál. Slova „žoviální Ir“ k sobě padnou jako dva magnety a na něj rozhodně pasovala. Bylo mu asi čtyřicet, měl prokvetlé černé vlasy a rozplácly obličej, o němž nešlo říct, že je pohledný, ale každopádně byl přátelský a dobromyslný.

„Už jste si zvykl na zdejší zimu?“

„Mám dojem, že mi nebudou stačit všechny svetry, které jsem si přivezl.“

„Až vyrazíte do terénu, tak jistě ne.“

„Většina toho, co dělám, se omezuje na laboratoř.“

„A co vlastně děláte?“

„Molekulární biologii. Pracuji na umělé syntéze DNA.“

„A kde na tom pracujete?“ Ukázal palcem k oknu, kde hory na proti-lehlém břehu fjordu zruřověly v zapadajícím slunci. „Myslím tím ve sku-tečném světě.“

„Pracuji v Cambridgi.“

„To je ale náhoda.“ Otočil se k Torellovi. „Tady Fridex dělá taky v Cambridgi.“

Fridex na mě vrhl podezíravý pohled. Ještě se neučesal. Vlasy mu trčely na hlavě jako rohy. „Na které fakultě?“

Netušil jsem, kam tahle debata směřuje, a nevěděl jsem, jak se z ní vymanit. „Dělám v Sangerově laboratoři.“

Nezmaťl jsem ho. „Copak tam nemusí mít každý příslušnost k nějaké fakultě jiné školy?“

„Já patřím k vědeckému personálu.“ Tím jsem vystřelil poslední náboj na svou obranu, ale on nepřestal útočit. Opřel se lokty o stůl tak, že ten se naklonil k němu.

„Co přesně tam děláte?“

„Technika.“

Nebýt doktorandů, slyšeli bychom v té chvíli spadnout špendlík.

„Je fajn, že nám přibyl další biolog,“ prohlásil Kennedy oživeně, jako by mu úplně ušla vědecká přetlačovaná, která zde právě probíhala. Všiml jsem si ale jeho lišáckého pohledu, který dokazoval, že mu neušlo vůbec nic.

„Hleďme, hleďme,“ pronesl jakýsi člověk o kus dál na mé straně stolu. Byl ze všech nejstarší, se zakulaceným bříškem a bílou bradou. Kdyby byl prosinec, mohl by klidně dělat Vánočního dědu někde v obchoďáku. „Potřebujeme víc biologů.“

„Doktor Ashcliffe se zabývá výzkumem ledních medvědů,“ poznamenal Kennedy.

Usmál jsem se. „Právě jsem se naučil, jak se střelíjí.“

Myslel jsem to v žertu, ale Ashcliffe sebou trhl, jako bych se právě dotkl cti jeho matky. Kolenem přitom drcl do stolu, až příbory zařinčely.

Nevtipkuj na téma výzkumného zájmu druhých, zapsal jsem si za uši.

„A nesmíme zapomenout na našeho drahého šéfa,“ zvolal Američan, který před chvílí vystoupil na obranu Annabel. Pokračoval s přehnanou úklonou směrem ke Quamovi: „Vy jste přece taky biolog, že, Francisi?“

„Přesně tak.“

Sledoval jsem, jak se k němu všichni obrátili. Celé to mělo nějaký podtext, jemuž jsem nerozuměl, ale vycítoval jsem z té diskuse nepřátelské naladění. Připadal jsem si, jako bych se ocitl opět ve škole, pronásledovaný strachem, že na mě někdo zaměří pozornost.

„Proč tak skromně, Francisi? Jen povězte, na co se specializujete.“

Quam zavrtěl hlavou jako člověk, který má na krku oprátku.

„Doktor Quam je světově proslulý odborník na rozmnožování tučňáků,“ informoval všechny Američan. „Tučňáků kroužkových, že ano, Francisi?“

Kolem stolu proběhla vlna posměšného smíchu. Říkal jsem si, jestli si ho jen tak nedobírají, ale on zčervenal a nepopřel to.

„Naši noví bossové z agentury pro jižní pól došli k závěru, že tady Francise potřebujeme, aby nás držel na uzdě,“ vysvětlil Kennedy.

„Ta venkovní tabulka mi nešla do hlavy,“ přiznal jsem.

„Další z plejády nesmyslných rozhodnutí. Noví vládcové usoudili, že jedna agentura pro severní pól a druhá pro jižní je nehorázná výstřednost, a císař Augustus výnosem rozhodl, že od této chvíle až do skonání věků Utgard patří k Antarktidě. Říkám to správně, Francisi?“

Quam se dál jen červenal.

„Pokud nezmění energetickou politiku, z Arktidy stejně nic nezbude.“ To promluvil Torell.

„Fridex je rozladěný, že z Utgardu ještě neudělali větrnou farmu,“ zareagoval Američan. „Nebo měl být ten generátor, který jsi požadoval, na organickou biomasu?“

„Mně dělají větší starost emise metanu z toho fekálsudu, co máme na Gemini,“ dal se slyšet odborník na lední medvědy Ashcliffe.

„Hele, Fridexi, kolik chlor-fluorovaných uhlovodíků už jsi vypustil do ovzduší?“

Ze zadu mi někdo vrazil do židle. Studenti dojedli a vraceli talíře na vozík.

„Začíná filmový večer,“ oznámil Quam.

Sklidili jsme ze stolu. Ostatní se usadili, aby se podívali na film – dnes večer si pouštěli *Vetřelce* –, já jsem se však vydal do radiostanice, abych si

přes skype popovídal s Lukem. Moc se mi po něm stýskalo. Toužil jsem být doma. Nevadilo mi odloučení, s tím jsem se, myslím, dokázal výtečně vyrovnat. To lidé tady způsobili, že jsem se cítil osaměle.

Spojení nebylo dobré. Obraz zamrzal, zvuk se sekal. Luke si počínal obdobně: v jednu chvíli dychtivé otázky, vzápětí jednoslabičné reakce. Vypytał jsem se ho, jak si vede ve škole, co kamarádi, co moje sestra. Pokoušel jsem se mu vylíčit krásy Utgardu, ale zdálo se, že ho to nezajímá.

„Předal jsi ten dopis?“ zeptal se.

„Udělám to,“ slíbil jsem. Chtěl jsem se protáhnout skrz monitor a pevně ho obejmout jako v časech, kdy býval nemocný, nechodil do školy a leželi jsme stočení na sedačce a koukali na televizi. To ale samozřejmě nešlo.

Odpojili jsme se. Stále jsem ještě zíral na zhaslou obrazovku, když do dveří strčila hlavu Greta.

„Už se ohlásil Hagger?“

Přejížděl jsem pohledem po policích plných techniky, které se táhly všude kolem mě. Vypadalo to, že tu mají všechny komunikační prostředky, jaké člověku připadnou na mysl, ale já se v nich vůbec nevyznal.

„Tady se nic neozvalo.“

Pohlédla na pár displejů, potom se chopila jakéhosi příručního přístroje a vytukala na něm číslo. Slyšel jsem, jak to na druhém konci linky vyzvání.

Ukázal jsem na to zařízení. Připomínalo mi mobilní telefon, jaký lidé používali v devadesátých letech, doplněný o gumový šlahoun antény a skutečná tlačítka. „Měl jsem dojem, že tady není signál.“

„To je Iridium,“ vysvětlila. „Satelitní spojení. Nebere to.“ Vypnula přístroj a pohodila ho na stůl. Vykročil jsem za ní k jídelně.

„Hagger se neohlásil,“ informovala přítomné.

„On o sobě dá vědět,“ pravil Quam a ani k ní nevzhlédl. „Vždycky dal.“

„Nebere ani telefon.“

„Třeba si ho zapomněl nabít.“

„Promeškal čas hlášení.“

„Ještě neuplynulo čtyřicet hodin.“

„Možná mu telefon spadl do ledovcového mlýna,“ uvažoval Fridex.

„Nebo usnul ve stanu.“

Greta se obrátila ke dveřím. „Vydám se ho hledat,“ oznámila.

To upoutalo Quamovu pozornost. „Máme daná pravidla,“ prohlásil nesmlouvavě. „Pokud se Hagger neohlásí ani v druhém plánovaném termínu, rozjedeme pátrací a záchrannou akci.“

„Jestliže se dostal do nesnází, může během následujících dvanácti hodin přijít o život.“

Namířil na ni prst. „Víte, co v takovýchto situacích představuje největší nebezpečí? Lidé, kteří ztratí hlavu, začnou si hrát na hrdiny a způsobí mnohem větší potíže, než jaké zatím máme. On se ozve.“

Gretě planuly tváře. „Kašlu na tebe, Francisi. Tam v té pustině jsou i nebezpečnější věci než tučňáci. Kdo jde se mnou?“

Rozhlédla se po místnosti. Stál jsem za ní, a tak jsem viděl všem do obličejů: Quam se tvářil naštvaně, pilot Jensen vypadal otráveně, Annabel měla lhostejný výraz. Většina dávala najevo rozpaky – anebo dál sledovala film. John Hurt na obrazovce nevypadal vůbec dobře.

„Zakazuju tu výpravu,“ dal se slyšet Quam.

Byl jsem tam teprve pár hodin a už jsem se toužil dostat pryč.

„Jedu s vámi,“ řekl jsem.

P ě t

Lod' Pobřežní stráže USA Terra Nova

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vstoupil námořník a podával Franklinovi list papíru.

„Tohle právě přišlo z Washingtonu, pane. Důvěrné sdělení.“

Franklin si je přečetl. Anderson seděl na lůžku a v rukou svíral šálek s čajem.

„Už vrtulník doletěl k Zodiaku?“ zeptal se.

Franklin zavrtěl hlavou. „Co víte o Bobu Eastmanovi?“

„O Eastmanovi?“ Anderson zakroužil čajovou usazeninou v hrnků. „Byl taky na Zodiaku. Američan, astrofyzik. Zkoumal záření gama nebo něco takového. Ozval se?“

„Proč jste se o něm nezmínil?“

Zdálo se, že Anderson nechápe. „Ale já se o něm zmínil. Patřil mezi ty, kdo u večere popichovali Quama a Fridexe. Tehdy jsem neznal jeho jméno.“

„Někdo ale jeho jméno zná až moc dobře. A chce vědět, kam se poděl.“ Franklin poskládal papír. „Co mi o něm ještě povíte?“

„Výborně mu šlo luštění křížovek. Měl milý úsměv. K snídani jídal cereálie Cap'n Crunch, které si na stanici tajně přivezl ve své soupravě dalekohledů.“ Anderson pokrčil rameny. „Lepily se na něj určité fámy, ale to byl nesmysl. Na Zodiaku lidé šířili drby, aby si trochu zpříjemnili život.“

„Jaké fámy?“

Anderson odložil hrnek a vklouzl hlouběji pod deky. „Můžu vám vyprávět, jak k tomu došlo?“

Franklin se podíval na hodinky. Washington počká. „S radostí si to vyslechnu.“

Anderson

V Arktidě nepřipadá v úvahu, že byste se jenom tak někam vydali. Než jsme se oblékli, natankovali sněžné skútry, nabili pušky a naložili všechno vybavení, utekla hodina. Už jsme se i odepsali. Celou tu dobu jsem čekal, že z Terasy vyjde Quam a bude nám hrozit vyhazovem nebo na nás vezme pušku. Dveře ale zůstaly zavřené. Nikdo nechtěl přijít o filmový večer.

Čekal jsem, až Greta zapřáhne za naše skútry nízké kovové sáně. Na ty své navršila tolik věcí, že by s nimi dojela až na severní pól: palivo, lyže, stan a tři kovové bedny nadepsané NOUZOVÁ VÝBAVA. Moje sáně nechala prázdné.

„To pro případ, kdybychom museli něco odvážet zpátky,“ znělo její záhadné vysvětlení.

Poprvé jsem řídil sněžný skútr, ale moc jsem se nevyznamenal. Jen co jsme přešli praporečky vytyčenou hranici základny, Greta mi téměř zmizela za obzorem. Tiskl jsem páčku plynu, až mi zdřevěněl palec. Do hledí se mi opíral vítr; krystalky ledu do něj bušily jako kousky kamenné soli. Připojené sáně sebou smýkaly ze strany na stranu a strhávaly mě z přímého směru. Stěží jsem stíhal.

Přešli jsme fjord a zamířili vzhůru na ledový vrchol. Otevíral se z něj překrásný výhled, ale já z něj moc neměl. Skláněl jsem hlavu nízko, díval jsem se jen pár metrů před sebe, abych sledoval Gretinu stopu a nepřehlédl žádné vyježděné koleje ve sněhu. Ruce mně brněly; nemohl jsem se dočkat, až si dáme pauzu. Kdykoli Greta zpomalila, vzplála ve mně jiskřička naděje. Pokaždé to ale udělala proto, aby mi pomohla překonat hrbol nebo příkrý svah, a hned nato jsem musel opět vyrazit na plný plyn, abych zmírnil její náskok.

Přibližně po devadesáti minutách jízdy konečně zastavila a hodila mi termosku, kterou vyhrabala ze svého batohu. Zatímco jsem v palčácích zápolil se šálkem, zavolala satelitním telefonem na Zodiak.

„Hagger se stále ještě neohlásil.“

Pokračovali jsme dál. Už jsme se nalézali na dómu, na několik stovek metrů silné vrstvě ledu, která pokrývá dvě třetiny Utgardu. Zakoušel

jsem zvláštní pocit, protože jsem si připadal, jako bych projížděl podél pláže. Po mé levé ruce se táhl řetěz hor, napravo se až k obzoru rozpínala rovná plocha. Tu a tam ji narušovala osamělá skaliska, zanedbatelná v té nezměrnosti, než mi došlo, že jsou to špičky hor pohřbených pod tíhou zmrzlého oceánu, která stlačovala ostrov níž a níž. Inuité říkají těm skalám nunatak.

A taky se vůbec nesetmělo. Polární den, který bude trvat pět měsíců, ještě nevzešel, ale už se blížil. Třebaže slunce zapadlo za obzor, měli jste pocit, že neodešlo daleko. Ujížděli jsme prodlužovaným soumrakem, dostatečně ztemnělým na to, abych viděl zadní světlo sněžného skútru přede mnou, a přitom natolik prosvětleným, že jsem dokázal rozeznat sníh na vzdálených horských štítech. Sametovou oblohou problikávalo pár nejzářivějších hvězd. V tomto nesmírně rozlehlém prostoru, tak blízko vrcholku světa, jsem téměř cítil, jak se mi zeměkoule pod nohama otáčí kolem své osy.

Tam, kde se ledový dóm sbíhal k ledovci mezi horami, Greta konečně zastavila a pokynula mi, abych zajel až těsně za ni.

„Zhruba tady z toho místa jsme dostali naposledy signál jeho džípíesky,“ křikla na mě, aby přehlušila motory běžící na volnoběh. Seskočila ze svého stroje, odpojila sáně a pak nadvakrát propojila lanem oba skútry.

„K čemu to?“

„Kvůli rozsedlinám.“

Přejel jsem zrakem po neporušené sněžné pokrývce. „Je jich tady hodně?“

„Jedna stačí.“ Zručně vykouzčila na laně důmyslný hrozen uzlů a karabinových smyček. „Dbejte na to, aby lano bylo stále napjaté. A nepřejíždějte přes ně, abyste ho nepřerázli.“

V záprahu jsme začali sjíždět dolů po ledovci. Skútru se zjevně nezamlouvala pomalá jízda: když jsem páčku plynu jen tak pohladil, zatúroval, ale nepohnul se; pokud jsem ji však stiskl důrazněji, odpíchl se z místa a vyrazil. Musel jsem se ze všech sil soustředit, abych nepřerázl lano... nemluvě o tom, že jsem potřeboval dávat pozor na rozsedliny... a k tomu jsem ještě musel myslet na Haggera. Nebyl jsem si taky příliš

jistý, jestli lano bylo dobrý nápad. Pokud Greta spadne do trhliny, lano stěží někoho z nás zachrání, spíš s velkou pravděpodobností stáhne i mě a já se zřítím na ni.

Greta zabrzdila. Pustil jsem páčku plynu tak prudce, že jsem ze skútru málem sletěl.

„Narazila jste na rozsedlinu?“ zavolal jsem na ni. A pak jsem to uviděl. Modrý sněžný skútr zaparkovaný na místě, kde se ledovec otíral o úbočí hor. Kolem něj ležely rozházené různé předměty z výbavy, které se v příšerí nedaly přesně rozpoznat.

Sestoupil jsem ze skútru.

„Moment,“ křikla na mě Greta. „Držte se lana. A dávejte pozor, kam šlapete.“

„Půjdu ve vaší stopě.“

„Zkoušejte sních před sebou,“ trvala na svém. „Sněžný skútr rozkládá svou váhu lépe než vy.“

Obezřetně jsem tedy postupoval vpřed po sněhu, jednou rukou jsem se držel záchranného lana a v druhé jsem držel hlaveň pušky, jejíž pažbou jsem sondoval povrch před sebou. Na sněhu se utvořila tvrdá skořápka, to ale bylo zrádné. Vrzala pod mými kroky jako polystyrén – a podobně jako polystyrén mi také praskala pod nohama. Pokaždé když se probořila, se mi zatajil dech a já čekal, že se zřítím. Vždy jsem však jen měkce propadl do prašanu pod ní.

Greta se procházela po okolí a prohlížela si věci, které tu Hagger zanechal.

„Vy si neděláte hlavu z rozsedlin?“

„Martin znal předpisy.“ Ukázala na čtyři palivové kanystry tvořící kolem opuštěného sněžného skútru hrubý kosočtverec. „Vyznačil bezpečnou zónu.“

„A kam se tedy poděl?“ Pohlédl jsem ke skútru. Podíval jsem se na bedny s vybavením. Po Haggerovi ani stopa. Vedle čtverhranné, asi metr hluboké díry trčela do sněhu zabodnutá lopata. Na jedné z beden stála otevřená termoska s vytaženou zátkou a vedle ní pohárek, jako by se Hagger chystal nalít si čaj. Voda v termosce zmrzla.

„Podívejte.“ Greta se sehnula a ze sněhové návěje zvedla červené horo-

lezecké lano. Jeho konec byl uvázaný k Haggerovu skútru. Vydala se podél něj po ledovci.

Pak se zastavila. Naklonila se dopředu. Lano za jejími zády povislo. Spěchal jsem k ní.

V ledu zela tmavá trhlinka, křivolaká puklina táhnoucí se dolů – jak hluboko, jsem nedohlédl. Byla natolik úzká, že si jí člověk všiml, až když stanul skoro úplně u ní, přitom však dostatečně široká, aby se do ní člověk spustil. Nebo tam spadl. Lano vedlo dolů do prázdna.

„Martine,“ zavolal jsem. Přikročil jsem blíž. Klopýtl jsem o kus ledu zpoila zasypaný sněhem a skopl jej přes okraj propasti. Za ním se sypal dolů sníh.

„Opatrně.“

Greta vyndala z kapsy čelovku. Omotala si její pásek kolem zápěstí a posvítila dolů do tmy.

„Dávejte pozor na medvědy,“ upozornila mě. „Přiblíží se, ani nevíte jak.“

Stísněně jsem se rozhlédl. Slunce, které se nestačilo dostatečně vzdálit, se obloukem vracelo. Obloha začínala modrat. Panovalo však přesto takové příšeří, že se v něm mohlo ukrývat nebezpečí všeho druhu.

„Podívejte se na tohle,“ vyzvala mě Greta a ani jí se nedařilo zastříti pohnutí v hlase. Stočila proud světla dolů a zápěstí se jí přitom lehce chvělo.

Rozsedlina byla hluboká, táhla se dobrých osm, možná devět metrů do hloubky. Stěny byly zprohýbané a rozryté a hrubé tvary jako by překypovaly významy. Paprsek světla z lampy se od nich jasně odrážel až na dno.

Na ledě tam ležela rozplácená tmavá lidská postava.

Šest

Byl to Hagger. O tom ani jeden z nás nepochyboval. Zavolali jsme na něj. Greta hodila dolů šálek z termosky, aby viděla, jestli se tělo pohne. Leželo bez hnutí.

„Spustím se dolů,“ oznámila mi.

Do rozsedliny se člověk jen tak nespustí – pokud se chce dostat zase nazpátek. Greta strávila další půlhodinu upevňováním šroubů do ledu, zatloukáním kladek a karabin, mezi něž vpletla síť lan. Když skončila, tkvěla v postroji připnutém k jednomu konci lana; druhý konec jsem držel já.

„Pomalů,“ instruovala mě. „Pokud zatahám jednou, znamená to, že máte zastavit sestup. Dvě zatahání znamenají, že jsem už dole.“

Postavil jsem se dál od pukliny a začal popouštět lano. Nechtěl jsem myslet na to, co by se stalo, kdyby spadla. Představoval jsem si, jak sebou lano škubne a moje nohy kloužou po ledu k okraji trhliny. Udržel bych ji? Nebo bych ji pustil? Vzpomněl jsem si na Quamova slova: *Největší nebezpečí představují lidé, kteří si začnou hrát na hrdiny.*

Lano povolilo. Ze dvou zatahání jsem vyrozuměl, že se dostala bez úhony na dno. Připlazil jsem se k okraji trhliny a podíval se dolů.

Hagger se stále nepohnul. Greta klečela vedle něho. Sundala si palčák a vsunula ruku pod okraj jeho kukly. Držela ji tam dlouho.

„Tak co?“ zavolal jsem na ni.

Zavrtěla hlavou.

Hagger měl na sobě pořád ještě horolezeckou výstroj. Greta ho připjala na lano a pak mu ještě udělala smyčku přes prsa, aby se netočil. Ležel jsem na zemi a seshora sledoval její počínání. Tlačil mě zdusáný sníh, na hruď mi pronikal chlad.

A taky mě něco dloubalo do žeber. Překulil jsem se a zašátral ve sněhu v domnění, že nahmatám kámen nebo kus ledu. Prsty v palčáku však narazily na něco, co bylo nesporně dílem lidských rukou.

Byl to klíč. Úplně obyčejný klíč od zámku Yale navlečený na kroužek s medvídkem. Zvíře mělo na sobě tričko ušmudlané od prstů, na němž stálo I ♥ NY.

Civěl jsem na něj a uvažoval, jak se sem klíč dostal. Vypadl Haggerovi z kapsy? Na Zodiaku žádné zámky nejsou. K čemu potřeboval klíč?

Strčil jsem si ho do kapsy a zatáhl ji na zip. Greta konečně Haggera uvázala. Po druhém laně vyšplhala nahoru a společně jsme mrtvolu vytáhli. Nejtěžší bylo dostat ji přes okraj propasti. Greta sekyrkou na led vysekala v převisu zářez a já jsem přes něj tělo vyvlekl. Jako když vyhazujete z vody na břeh rybu.

„Zmrzl na kost,“ prohodil jsem. Neměl jsem na mysli jen tělo – bunda i kalhoty se proměnily rovněž v led, jako by předtím, než zmrzly, nasákly vodou. Kde se mohl Hagger namočit? Ledovec začne tát až za mnoho měsíců a k pobřeží je daleko.

Pytel na mrtvoly jsme samozřejmě s sebou neměli. Zavřeli jsme Haggera na zip do spacího pytle z bedny s nouzovou výstrojí a kapuci jsme mu pevně zatáhli kolem obličeje. Trs plnovousu protkaný krystaly ledu mu zůstal trčet ven.

Vyšlo slunce. Z pocitu, že jsem probděl celou noc, se mě zmocnilo vyčerpání, třebaže ve skutečnosti byly teprve tři hodiny ráno. Greta přitáhla sáně, které jsme nechali na kopci, a Haggera jsme přivázali na ty, které jsem sem přivlekl já. *Pro případ, kdybychom museli něco odvážet zpátky.*

„Vy potáhnete záchranné sáně,“ rozhodla Greta. Byl jsem jí vděčný. Myšlenka, že bych za sebou tři hodiny měl vléct mrtvolu, se mi přičila.

Zatáhl jsem za lanko startéru a přidal plyn. Motor zaburácel, ale sněžný skútr se nepohnul. Možná jsou sáně moc těžké. Přidal jsem ještě plyn. Vzápětí jsem ucítil kouř. Všiml jsem si, jak na mě Greta zuřivě mává, ale už bylo pozdě.

„Zapomněl jste uvolnit pásy!“ křičela na mě.

Vyskočil jsem, jako když do mě strelí. Společně jsme zvedli přimrzlé pásy ze sněhu. Ucítil jsem ožehnutý kov.

„Pojede to?“

Pokřčila rameny. „Máme před sebou dalekou cestu.“

Vyjížděli jsme po vlastní stopě zpátky na ledovec. Snažil jsem se upírat pohled do země, a ne na nehybný ranec přivázaný k saním přede mnou. Ten spací pytel skýtal spoustu závěrů, já jsem však na ně nechtěl myslet.

A pak už to ani nešlo. Zvuk motoru se změnil; cítil jsem, jak jeho tah polevuje. Stačilo jen maličko ubrat plyn a motor se začal zadržávat, jako by měl tendenci vysadit. Dvakrát jsem situaci zachránil tím, že jsem plyn zase rychle přidal. Potřetí motor utichl.

Chvilí jsem se zatajeným dechem sledoval Gretu, jak se vzdaluje do dálky. Nakonec se obloukem obrátila, vyrazila zpátky a zastavila vedle mě. Zvedla plastovou kapotu skútru a prohlédla motor.

„Je kaput.“

Od okamžiku, kdy vyšlo slunce, den potemněl. Po obloze se hnaly mraky poháněné větrem, který bičoval ledový dóm. Jakmile jsem zvedl hledí přilby, vmetl mi do obličeje záplavu ledové tříště. Nevěděl jsem, kde přesně se nacházíme, bylo mi však jasné, že na základnu to máme ještě daleko.

„Dokážete to opravit?“

Nevěnovala mi pozornost, sáhla pod bundu a vyndala satelitní telefon.

„Jeden náš sněžný skútr se porouchal,“ pověděla tomu, kdo se ohlásil. „A Hagger je po smrti.“

Čekala a nervózně poklepávala prsty.

„Zaměřili jste naši pozici?“

Evidentně ji zaměřili.

„Zůstaneme tedy na místě. Vypnu telefon, abych šetřila baterii.“

Zastrčila přístroj opět pod bundu a pustila se do vykládání věcí z mých sání. Bezmocně jsem tam postával a cítil, jak ze mě vyprchává teplo.

„Nemohli bychom pokračovat na vašem skútru?“

„Neuvede nás oba a dvoje sáně k tomu. Dva lidi, jeden skútr a žádná výbava pro případ nouze, to je obtížně řešitelná rovnice.“

„Co tedy uděláme?“

„Postavíme stan.“ Rozepnula pytel a vytáhla z něj velkou roli stočeného stanu. Nový nápor větru jí ho téměř vytrhl z rukou.

„Je to pro nás bezpečné?“

Nenamáhala se s odpovědí. Rozvinuli jsme stan naplocho na zemi a zatížili jej kusy ledu a ocelovými kanystry. Několikrát, zatímco jsme zatloukali tyče, jsme o něj málem přišli. Konečně jsme se do něj mohli nasoukat. Uvnitř jsme roztáhli rohože a spací pytle. Mnul jsem si čelist, aby se mi do ní vrátil cit.

Greta zapálila vařič a uvedla do varu vodu z jedné termosky. Vytáhla dva potravinové sáčky oranžové barvy a dala mi vybrat.

„Drůbeží, nebo rybí?“

Vybral jsem si drůbeží. Dělal jsem všechno po ní – odtrhl jsem vršek a nalil vroucí vodu na sušené maso. Měl jsem příliš velký hlad na to, abych čekal, až nasákne: rychle jsem to do sebe naházel a pokecal jsem se stejně jako Luke, když býval malý. Nepoddajné kousky mi uvízly v krku. Nápořem kalorií jsem se roztrásl.

„Nespěchejte,“ uklidňovala mě Greta. „Na to, aby mohl odstartovat vrtulník, fouká moc silný vítr. Potrvá to hodiny, než nás vyzvednou.“

„Přežijeme?“

Cítil jsem, jak mi panika svírá hrud'. Čím víc jsem se to snažil potlačit, tím úporněji ten pocit narůstal. Před osmačtyřiceti hodinami jsem byl doma s Lukem. Teď jsem uvízl ve stanu na ledovci, kolem sviští vítr a venku máme rozbitý sněžný skútr a mrtvolu. A do mě se dala strašlivá zima.

Greta neprojevila sebemenší účast. „Stejný stan používal Scott.“

„To mě má uklidnit?“

„Scott v něm přežil osm dnů.“

„Já celou dobu žiju v domnění, že nepřežil.“

„Zahynul až devátý den.“

Vyškrábal jsem ze dna svého kartonu poslední zbytky pokrmu. Greta mi bez vyzvání podala ještě jeden.

„Odkud jste?“ zeptal jsem se jí, zatímco jsem čekal, až nášup změkne.

„Jak se to vezme.“

Nemínil jsem ji nechat tak snadno se vykroutit z odpovědi. „Odněkud přece musíte pocházet.“

Na chvíli se nad tím zamyslela. „Moje matka je Norka.“

Tím se vysvětluje, jak vypadá, napadlo mě. Málem jsem to pronesl nahlas, ale nakonec jsem se neodvážil. Společné čekání ve stanu by se pěkně vleklo, kdyby si to špatně vysvětlila.

„Co vás přivedlo na Zodiak?“

Otočila se na bok. „Musím se trochu vyspat.“

„Já taky. Ale nejsem unavený.“

„Dost mě rozrušila ta věc s Martinem.“

„To chápu.“ Sám jsem se cítil mizerně. Popravdě řečeno, Hagger sehrál v mém životě tak pomíjivou roli, že mi dělalo potíže si jeho existenci vůbec uvědomit. Mrknutím oka se změnil z e-mailu na monitoru v balík na sáních; ani jsem s ním nepromluvil. Už nikdy nepřijdu na to, z jakého důvodu mě sem povolal.

Hleděl jsem do stropu stanu. Na rubu celtoviny se začínaly tvořit ledové krystaly. „Byl pro mě něco jako otec.“ Všiml jsem si pohledu, jaký po mně Greta vrhla. „Nějaký čas.“

Znělo to falešně, dokonce i mým uším. Ale mluvil jsem pravdu. Ta vzpomínka mě zaskočila, jako nevkusná košile, kterou najdete zastrčenou vzadu v šatníku, jako něco, nad čím vrtíte hlavou a nechápete, že to patřilo k vašemu životu.

„Jako studenti jsme z něho byli úplně unešení. Šly o něm nejrůznější fámy. Byl pro nás něco jako profesor Challenger nebo Indiana Jones. Strávil zimu na dřevěné lodi v Arktidě, kde sbíral vzorky. Říkalo se o něm, že zastřelil ledního medvěda a snědl vlastní boty.“

„To o tom medvědovi není pravda,“ poznamenala Greta.

Uvědomil jsem si, že každý mluvíme o někom jiném. Pro mě Hagger představoval něco z minulosti – dílek skládačky, které jsem už dávno odrostl. Pro Gretu znamenal přítomnost. Potkávala ho na chodbě, stolovala s ním v jídelně, sedávala vedle něj při filmových večerech. Nemohl jsem se divit, že to na ni dolehlo s větší tíží než na mě.

„Měl jsem s ním udržovat kontakt. Byl to úžasný vědec. Byl...“

Přestala mi věnovat pozornost. Pořád naslouchala, ale už ne mně. Pohled upírala na vchod do stanu.

Sáhl jsem po pušce. „Medvěd?“

Zavrtěla hlavou a chopila se také pušky.

„Zní to jako motor.“

Už jsem to taky slyšel. Byl to hlubší zvuk než dotěrné kvílení sněžného skútru, basové pulzování prolínající se s vytím větru. Led pod námi se chvěl. Greta si natáhla sněhule a rozepnula vchod stanu.

Zvuk utichl. Chvění ustalo. Zaslechl jsem vrzavé kroky jako po polystyrénu. Ledový krunýř pod nimi praskal. Pak ustal i tento zvuk – přímo před naším stanem.

„Nechcete svézt?“ promluvil hlas s americkým přízvukem. „Jinak přijdete o finálový zápas baseballové ligy, který za chvíli začíná.“